

Български; азъ замѣнихъ я съ е въ нѣкои думы, които тѣй изыскватъ въ наштъ езикъ: какъ-то: печать, чеша, чедо, пріетель, начело, начелникъ гледамъ и д. т.; употребихъ членове *атъ* отдѣлно за Им. пад: *атъ* или *ятъ* съединенъ за винительный пад; — нѣкои си го пишатъ безъ атъ, само тѣй: столъ-тъ амъ мене ми се види противно: защо то, безъ да имъ дыримъ основъ тж, какъ трѣба, кжто що употреблямы за женски родъ *та*, и за срѣд. *то* отдѣлно, то ще каже, чи и мжжкій-атъ трѣба да си има *атъ* отдѣлно, или съ *атъ* или само съсъ *а* (защо то нѣйде думать *конь-атъ*, и нѣйдѣ — конь-а), за женски родъ, кои то свършатъ на *а*, употребихъ въ *И. В. З.* се съ *ы*, а кои то свършатъ на *я* и *ь*, тамъ съ *и*; подобно и за мжжки и ср. мжжкій-атъ има множественно имен. на сички тѣ оконченія съсъ *и*; а вин. само на кои то свършатъ на *ъ*, иматъ съсъ *о*, а кои то на *ь* *й*, тамъ и вин. множ. има *и*: тѣй сжще и въ прилагателны тѣ *ж*, *ъ*, *ь*, *ы*, *ж* употребихъ сжду, дѣто трѣбаше, отсвѣнь на женски родъ, дѣто нѣкои направили и род. и дател. и творит. и пред. се винительны, та ги написали съсъ *ж*, и *иж*. Азъ за полесно сички те средственны допълнены на един. числ. на женск. род. употребихъ съсъ *а*, а несредственны тѣ съсъ *ж*: какъ-то върхъ-атъ на игла та, — дай ми игла тж. Жално ми е, кжто нѣмамы единъ Всеобщъ писменницж, та да пишемъ се подѣ едни правила: а-мж какъвъ край? ще се чакж докжтъ се появи този изобрѣтатель. И тѣй сега за сега, вы просж, пріемнете *ж* сѣки, безъ да гледаме ходатъ на правописаніе то: защо инакъ; ако бы зели да гледамы, то никой на никого небы одобрилъ и пріелъ; — и въ такъвъ случай кой щѣше да дръзне да пише, или да прѣвожда? И тѣй